

Janneke Brinkman-Salentijn viert in 2013 haar twintigjarig jubileum bij Margriet; achttien jaar als columnist en de laatste twee als auteur van de maandelijkse Groen Kalender. Heleen Spanjaard bezocht Janneke en haar man, oud-minister Elco Brinkman, en sprak met ze over hun kinderen, kleinkinderen en de liefde voor elkaar - door dik én dun.

‘Wij zijn dol op elkaar
en dan kun je veel hebben’

Burgemeester worden, dat was de ambitie van Elco Brinkman toen hij Janneke Salentijn ten huwelijk vroeg. Een plaats hadden ze ook al op het oog: Abcoude.

Gezeten in de bibliotheek van hun statige herenhuis in Leiden, een rijksmonument uit 1880, glimlachen ze bij de herinnering. **Waarom Abcoude?**

Elco: "Lekker dicht bij Amsterdam."

Janneke: "Niet te groot, niet te klein, groen in de buurt... Maar achteraf ben ik blij dat het anders is gelopen."

En anders liep het. Elco werd minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, bleef jarenlang actief in de politiek, bekleedt tot op de dag van vandaag verschillende bestuursfuncties en is fractievoorzitter van het CDA in de Eerste Kamer. 65 Jaar zijn ze dit jaar geworden, maar van een 'Zwitserslevingsgevoel' zoals Janneke dat uitdrukt, is in Leiden nog lang geen sprake.

Elco: "Ik realiseer me wel hoe fijn het is om op je 65ste nog gewoon bezig te kunnen zijn, om werk te hebben. Er zitten nu zo veel mensen in de sores omdat ze worden ontslagen terwijl hun kans op een baan klein is. Ik denk dat iedereen vroeg of laat meemaakt dat de wereld opeens anders in elkaar zit dan je dacht, maar dit is wel heel veel in vergelijking met de veranderingen die wij in die jaren zestig en zeventig hebben meegemaakt. Die gingen meer geleidelijk."

Janneke: "Zolang je gezondheid goed blijft en je je energiek en fit voelt, kun je een hoop aan, maar zorgen maak ik me wel. Mijn vader van 94 jaar wordt nog helemaal verzorgd, en die mogelijkheid is er in nabije toekomst mogelijk niet

meer. Elco en ik hebben elkaar beloofd elkaars rolstoelen te duwen, maar als een van ons tweeën er niet meer is... Hoe doe je dat alleen?"

Elco: "De laatste weken betrap ik mezelf erop dat ik lig te bedenken hoe wij een liftje in dit huis kunnen installeren, want al die trappen kunnen op termijn een probleem worden. Dat betekent dat je daar onbewust toch mee bezig bent."

Janneke: "Elco heeft al gezegd dat hij dit huis alleen horizonspraak wil verlaten."

Elco: "Maar nu nog niet. Bovendien ben ik niet van plan om de komende jaren piekerend door te brengen."

Janneke: "Zolang mijn ogen en handen goed blijven kan ik ook lang doorgaan. Ik denk dat bezig blijven je ook wel een beetje bij de les houdt. Ik heb mijn schilderwerk, exposeer regelmatig, maak agenda's en kalenders en ik ben nu druk bezig met mijn nieuwe vlinderservies."

Elco: "Janneke doet nu veel te bescheiden; ze zet zich al jaren in voor SOS Kinderdorpen, het Nationaal Ouderenfonds en voor het Ronald McDonald Kinderfonds. En zelf heb ik het ook nooit zo druk gehad als nu, al gaat het in een ietsje rustiger tempo. Ik moet er niet aan denken om de hele tijd thuis te

zijn." Met een geamuseerde blik richting Janneke: "Dan moet ik zo veel doen voor deze strenge directeur en kom ik nergens meer aan toe. Het is wel lekker dat er nu iets meer tijd is voor de kinderen en kleinkinderen en we pikken makkelijker even een tentoonstelling of een mooi concert mee. Voor genieten nemen we bewust meer tijd."

Met reden. Het gezin Brinkman heeft in de afgelopen jaren veel meegemaakt. Elco kreeg in 1998 en in 2002 non-Hodgkin (kanker van het lymfestelsel) waarvan hij genas. In 2008 was er het verdriet om het verlies van een pasgeboren kleindochter. Hun jongste dochter Henriëtte kreeg in 2012 eveneens non-Hodgkin. Inmiddels is ook de man van hun oudste dochter Cristine onder behandeling voor een ernstige ziekte.

Elco: "Ik weet nog toen ik op mijn 34ste minister werd, een oudere collega tegen mij zei: 'Jij hebt niks meegemaakt en nou moet je allemaal ingewikkelde dingen doen!' Hij had gelijk; wij hadden onze ouders nog, waren zelf niet ziek geweest en ook met de kinderen was er geen narigheid. Nu hebben we dat allemaal wel meegemaakt en voor een deel zitten wij er weer tot over onze oren in. Die ziekte heb ik een plek kunnen geven. Anderen heb ik vanuit deze levenservaring hopelijk van advies kunnen dienen of een schouder kunnen bieden. Nu het toch weer totaal onverwacht ons leven is binnengedrongen, moeten we dat weer zien te handelen. Dus ja, wij hebben onze sores, maar dat schreeuw ik niet van de daken, want die heeft iedereen."

Janneke: "Toen Henriëtte ziek was, is ze hier een half jaar in huis geweest. Ondanks de verdrietige aanleiding hebben we toch een heel intense, kostbare tijd gehad, ook al liep ze met dat kale koppie rond. Van onze drie kinderen was Henriëtte altijd de makkelijkste, heel sociaal en zelfstandig. Cristine en Eduard heb ik veel aandacht kunnen geven, maar toen Henriëtte werd geboren, werd ons leven steeds hectischer. Achteraf heb ik weleens gedacht: ben ik er wel voldoende

1971 | De bruiloft in Emmeloord.

1989 | Met Cristine, Henriëtte en Eduard in Londen.

Elco: 'Janneke is naturel, van 'niet zeuren, kop op' en vrolijkheid. Daarom houd ik zo van haar'

voor haar geweest? Toen ze ziek werd, kreeg ik de kans om dat schuldgevoel een beetje weg te nemen en die tijd in te halen. We zochten samen een pruik uit, we gingen samen naar gymnastiek en omdat ze naar Hamburg zou verhuizen hebben we Duitse les geregeld, meubels voor haar nieuwe huis uitgezocht, keken samen naar Duitse krimi's, we hadden het zo gezellig samen. Dat was een kostbare tijd. Afgelopen augustus is ze getrouwd en het gaat gelukkig goed met haar. We hopen uiteraard dat dat zo blijft."

Elco: "Bij ons valt het leed misschien wat meer op omdat er een camera op staat. De keren dat ik van het toneel verdween waren uiteraard geen vrolijke momenten, maar dan moet je wel durven zeggen: 'Jongens, het spijt me, maar het is meer dan een griepje.'"

Janneke: "Dan kun je maar beter eerlijk zijn. Toen het een paar jaar later terug-

kwam, dachten wij even: dit is einde verhaal. Je weet immers niet van tevoren of het goed zal aflopen. Henriëtte en onze schoonzoon hebben in de genezing van Elco gelukkig een bevestigend voorbeeld. Dat ook nu alles weer in orde komt, zou natuurlijk het fijnste zijn. We hebben onze portie wel gehad."

42 Jaar zijn ze nu getrouwd en wie ze samen meemaakt ziet de definitie van een gelukkig huwelijk
Elco: "Nou, ze is wel heel streng voor mij hoor!"
Janneke (lacht): "Ik heb heel erg geboft, ik heb een fantastische man, Elco is humoristisch en héél stabiel. Zelfs in de heftigste tijd van zijn politieke carrière bleef hij opgewekt en vrolijk." Tegen Elco: "Alleen

toen je ziek werd, daar kon je niet goed tegen. In die tijd konden we gelukkig veel voor elkaar betekenen; wij zij dol op elkaar en dan kun je veel hebben. En in deze fase genieten Elco en ik zo van onze kleinkinderen - we hebben er bijna negen - dat als een van de kinderen belt met het verzoek om op te passen, onze agenda meteen wordt omgegooid. Dan is het vaste ritueel pannenkoeken bakken, eendjes voeren, schilderen bij oma op het atelier en eindeloos voorlezen."

Elco: "Ik krijg weleens op m'n kop dat ik daar zo graag en zo veel over spreek, maar grootouder zijn is werkelijk een feest. Misschien geloof je het niet als je naar mijn streepjespak kijkt, maar ik lig echt met die kleintjes over de vloer te rollebollen. Dat heb ik vroeger nauwelijks gedaan omdat het ik het zo druk had. Of ik me daar ooit schuldig over heb gevoeld? Luister, ik kom uit de Alblasserwaard, daar krijg je door het protestantisme drie woorden met de papepel ingegoten: schuldgevoel, verantwoordelijkheidsgevoel en plichtsbef. Toen ik minister kon worden

Janneke: 'Elco is humoristisch en héél stabiel. Zelfs in de heftigste tijd van zijn politieke carrière bleef hij opgewekt en vrolijk'

Elco: ‘Misschien geloof je het niet als je naar mijn streepjespak kijkt, maar ik lig met die kleintjes over de vloer te rollebollen’

hebben Janneke en ik uitgebreid over de consequenties gepraat.”

Janneke: “Zo’n kans komt maar één keer langs en dat was zo bijzonder, dan moet je van goeden huize komen om te zeggen: nee, dat doe ik niet.”

Elco: “Nu merk ik wat ik heb gemist. Natuurlijk heb ik vroeger ook weleens spelletjes met de kinderen gedaan, maar dan ging de telefoon weer of zat ik met een tas vol regeringsstukken bij het hockeyveld. Of dat nou zo verstandig was...”

Janneke: “Kom op Elco, jij was een leuke en wijze vader, je nam de kinderen ook mee naar mooie concerten waar je als minister naartoe mocht. Er zijn genoeg vaders die alleen voor de tv hangen en jij had altijd iets te vertellen. Bovendien vind ik het ook belangrijk dat kinderen zien dat je het samen goed hebt. Daarom ben ik blij dat ze allemaal een goede partner hebben gekozen. Want je maakt mij niet wijs dat nu een op de drie huwelijken strandt, er bij die keuze altijd even goed is nagedacht. Met alle ellende van dien, zeker als er kinderen zijn. Al zal dit wel weer orthodox klinken.”

Elco: “Kijk, daarom houd ik dus van Janneke, ze is naturel en komt gewoon voor haar mening uit. Verleden week was ze voor een cursus in Engeland en als je toen een foto van me had genomen had je een héél zielige Elco gezien. Ik kan echt mijn kostje wel koken, maar ik lag vijf avonden lang al om half negen onder de wol, heb dat bed een week lang niet opgemaakt en ik was zó zielig. Zo zielig! Dat komt doordat ik dat gezonde verstand van haar ‘niet zeuren, kop op’ en

haar vrolijkheid zo miste.”

Janneke: “Elco en ik mogen - ondanks alles - inderdaad niet klagen. Uiteindelijk gaat het toch om liefde, om samen zijn en om familie en vrienden.”

Elco: “Margriet heeft trouwens ook wel iets van een familie. Ik heb Janneke weleens opgehaald van *Margriet Winter Fair* en dan merk je dat wij-gevoel rondom Margriet. Dat is waar mensen naar op zoek zijn.”

Janneke: “Wat publiciteit betreft is de opinie in de loop der jaren wel veranderd. Toen Elco dertig jaar geleden een interview gaf aan Margriet werd hem dat door het CDA niet in de dank afgenomen. Jij in een vrouwenblad?! Tegenwoordig worden die interviews juist belangrijk gevonden door het enorme aantal potentiële kiezers dat je daarmee bereikt. Bovendien, wat is er op tegen om je een beetje kwetsbaar op te stellen en wat dingen uit je eigen leven te laten zien? Je vertelt toch niet alles? Een column dwingt je ook om de

zaken op een rijtje te krijgen en onder woorden te brengen. Ik heb ze allemaal bewaard, drie dikke multomappen vol en als ik die doorblader, komen alle bijzondere dingen uit ons leven voorbij. Met mijn maandelijkse Groen Kalender stop ik nu, maar reportages over bijzondere tuinen blijf ik wel voor Margriet maken. Hoe ik de toekomst zie? Ik hoop dat dit nog heel lang door mag gaan in goede gezondheid.”

Elco: “Ondanks alles vind ik dit een fantastische tijd; er gebeurt zo veel, alleen al in termen van vernieuwing. Ik somber niet erg, nee. In mijn ouders zat iets behoudends in de zin van: de wereld waarin wij nu leven is het niet helemaal, pas na je dood wordt het beter. Wij proberen er liever nu wat van te maken.”

Janneke: “Precies. We hebben een druk, maar vol en rijk leven. Als je jong bent moet je nog zo veel. Wij hebben het allemaal al een keer meegemaakt. Alles wat nu nog komt is een cadeautje.”

Volgend jaar stopt Janneke met de groenbijdragen voor Margriet. Ze blijft nog wel mooie reportages maken over bijzondere tuinen in Nederland.

2013 | Met alle kleinkinderen (v.l.n.r.) Enzo (4 mnd), Eva (1), David (7), Ava (4), Sarah (3), Colette (3), Thomas (5).